தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி!
எந்நாட்டவற்கும் இறைவா போற்றி!

தமிழில் வழிபாடு

(கொள்கை விளக்கம்)

தமிழில் அர்ச்சனை வேண்டும்
என்ற கோரிக்கை முதன்முதலில் 1965-ல் எழுந்தபோது
தெய்வத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்
அவர்களால் அடிகளார் அச்சகத்தின் வெளியீடாக
வெளிவந்ததுஇக்கொள்கை விளக்கச் சிறுநூல்.
மீண்டும் தமிழில் அருச்சனை கோரிக்கையை வலியுறுத்தி
20-11-1998 திருச்சிராப்பள்ளியில் நடைபெற்ற ஆலோசனை
கூட்டத்தில் போழ்து மறுபதிப்பாக இந்நூல்
தவத்திருபொன்னம்பல அடிகளார்
அவர்களின் திருவுளப்பாங்கின் வண்ணம்
வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்ப்பெரு மக்களுக்கு
நமது பணிவான வேண்டுகோள்

தமிழக ஆலயங்களில் தமிழிலும் வழிபாடு (அருச்சனை) செய்யவசதி வேண்டும் என்று அருள்நெறியாளர்களாகிய நாம் பலகாலம் சொல்லி வந்துள்ளோம். தக்க சான்றுகளுடன் நம்முடைய கொள்கையைத் தெளிவாக இந்த வெளியீடு விளக்கும் என்று நம்புகிறோம்.

தமிழ் அருச்சனை இயக்கத்திற்கு ஆதரவு நம் மனத்தளவில் மட்டும் இருந்து பயனில்லை - நம் எண்ணத்தை மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்துவதின் மூலமே நாம் வெற்றி காணும் காலத்தை விரைவில் நெருங்க இயலும்.

தமிழகத்து நற்குடி மக்கள் நாளும் நற்றமிழ் அருச்சனை செய்து திருவருள் நலம்பெற கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

14-
5-2

தமிழில் அருச்சனை

நமது கொள்கை :-

உயிர்கள் துன்பத்தினின்று விடுதலை பெற்று அருளார்ந்த வாழ்வு பெறுவதே சமய வாழ்வின் விழுமிய பயன். இத்தகைய விழுமிய பயனைத் தரவல்லது வழிபாடேயாம். வழிபாடு என்பது தூய பேருருளின் வழி தன்னை வழிப்படுத்திக் கொள்வது - உயிரின் அனுபவத்துக்கு உரியதொன்று சிந்தனையைத் தூண்டிக் காதலைத்தந்து, கனிவையும் நல்கி, நெகிழ்ச்சியைக் கொடுத்து வழிபாட்டின் பயனைத் தரக்கூடியதாக வழிபாட்டு முறை அல்லது அருச்சனை இருக்க வேண்டும். தற்பொழுது உள்ள அருச்சனை முறையில் இருதயம் கலந்த வழிபாட்டுக்குப் பெரும்பாலும் இடமில்லை. தாய்மொழியில் வழிபாடு அல்லது அருச்சனை செய்தால், அவ்வழிபாடு இருதயம் கலந்ததாக, விழுமிய பயனைத்தரக் கூடியதாக இருக்குமென்று நம்புகின்றோம். ஆதலால், தமிழகத் திருக்கோயில்களில் விரும்பினுல், தமிழிலும் அருச்சனை செய்ய வாய்ப்பு இருக்க வேண்டும் என்பது நமது கொள்கை. அதுபோலவே, தற்பொழுது இருந்து வருவது போலவே வடமொழியிலும் வழிபாடு அல்லது அருச்சனை நடத்தலாம். அது போலவே பிறமொழிகளிலும் செய்யலாம் என்பதே நமது கொள்கை. இக்கொள்கை மொழிவழியாகத் தோன்றியதல்ல. வழிப்பாட்டின் முழுப்பயனைத்தர வேண்டுமென்ற கருத்துவழித் தோன்றியதேயாம் என்பதை உறுதியாகவும் தெளிவாகவும் கூறுகிறோம்.

கொள்கைக்கு அரண் செய்கின்ற கருத்துக்கள் :-

1. எந்த இனத்திற்கும் அவற்றின் தாய்மொழிவழியே சமயம்தோன்றி வளர்ந்து வாழ்வளிக்குமே தவிரபிறமொழி வழியல்ல என்பது வரலாற்று நூல் முடிபு.

2. வழிப்பாட்டிற்குச் சிந்தனையே அடிப்படை. பெருபான்மையோர்க்குத் தாய்மொழிவழியே சிந்தனை தோன்றிச் சிறக்குமென்றால், வழிபாட்டிற்குத் தாய்மொழியின் தேவையைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

3. ஒரு கால், அறிஞரானோர் சிலருக்குப்பிற மொழியில் சிந்திக்க முடியுமானலும், அக்கருத்து உணர்வைத் தொடுவதில்லை. வழிப்பாட்டுக்கு உணர்வே உயிர்நாடி. உணர்வைத் தொட்டுப் பெருகிய அன்பினராக உருகி வழிபாடு செய்ய தாய்மொழியின் மூலமே முடியும்.

4. வழிபாட்டிற்குக் காதல், கனிவு, கசிவு, இவ்வுணர்வுகளின் வழிப்பட்ட நெகிழ்ச்சி தேவை. இவ்வுணர்வுகளை, மெய்ப்பாடுகளை ஒருவர் தாய்மொழியிலேயே பெறமுடியும் என்பதால் தாய்மொழியில் வழிபாடு அவசியம்.

5. வழிபாடு என்பது உயிரைத் தூய அருளார்ந்த அனுபவத்திற்கு அழைத்துச்செல்கின்ற சாதனம். எந்த உயிர் அனுபவத்தை விரும்புகிறதோ அந்தஉயிர் மனம்கரைந்து கசிந்து வழிபாடு செய்யவேண்டும். தூய்மையாக்கப்பட வேண்டிய பாத்திரத்தைத் தேய்த்தாலே பாத்திரம் தூய்மையாகும். உழுது பண்படுத்த வேண்டிய நிலத்தை உழுதாலேயே நிலம் பண்படும். அதுபோலவே, அனுபவநிலையினின்றும் விலகியே, அருளார்ந்த அனுபவத்தைப் பெற வேண்டிய உயிர்களின் உணர்வை,

5-2

வழிபாடுதொட்டு அவ்வுயிரின் புலன்களை ஞான ஏர்கொண்டு உழுதாலேயே அவ்வுயிா் திருவருளைப் பெறமுடியும். அதற்குத்தாய்மொழியே சாதனமெனக் கூறவும் வேண்டுமோ?

6. வழிபாடு அல்லது அருச்சனை என்பது ஒரு உயிர் இறைவனை நோக்கி அழுகின்ற அழுகையேயாகும். எல்லோர்க்கும் தாய்மொழியில் தான் அழமுடியுமே தவிரப் பிற மொழியிலும் அழ முடியுமோ?

7. மந்திரங்களுக்கும், மறைகளுக்கும் மொழி வரையறை கிடையாது. நிறைமொழிமாந்தர்கள் (ஞானிகள்) அருளிச் செய்தனவெல்லாம் பொருளும் பயனும் நோக்கி மறைகளும் மந்திரங்களுமாகும்.

8. உலகில் எல்லா மொழிகளிலும் எல்லாச் சமயங்களிலும் மறைகளும் மந்திரங்களும் உண்டு. கிருத்துவர் தம்முடைய விவிலிய நூலை (பைபிள்) வேதமென வழங்குதல் சான்று.

9. தமிழில் பழங்காலந்தொட்டு மறைகளும் மந்திரங்களும் பழக்கத்தில் இருந்தது வருகின்றன.

10. தமிழில் மந்திரங்கள் இருந்தன, இருக்கின்றன என்பதைத் தொல்காப்பியம்-திருக்குறள்-காஞ்சிப் புராணம்-திருமுறை கண்ட புராணம்-திருமந்திரம் முதலிய நூல்களின் வழியறிந்து உணர முடிகிறது. தமிழகத் திருக்கோயில்கள்பலவற்றிற்குத் திருவருட் பொலிவும் (சாநித்தியம்) பெருமையும், சைவ நாயன்மார்களின் திருப்பாடல்களாலும், ஆழ்வார்களின் திவ்யப் பிரபந்தப் பாசுரங்களாலேயுமாம் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. அப்படியானால் அப்பாடல்களால் பெருமைபெற்ற திருத்தலங்களில் பாடல்களை ஓதி அருச்சனை செய்வதில் தவறென்ன?

11. கன்று பசியினால் தாய்ப்பசுவின் மடியை முட்டும்போது பால் சுறக்கும். கன்றாக முட்டாத போது நாம் பிடித்து முட்டச்செய்தாலும் பால் சுரக்கும். இறைவன் நாயன்மார்களின், ஆழ்வார்களின் பாடல்கேட்டு மகிழ்ந்து திருவுருவங்களை இடமாகக்கொண்டு வீற்றிருந்தருளி அருள் வழங்கினார். அதே பாடல்களை இன்று நாம் மனம் கலந்த அன்பினராகஓதி அருச்சனை செய்தால் திருவருள் அனுபவம் எளிதில் கிடைக்கும் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

12. அருச்சனை என்பது இறைவனைப் புகழ்ந்து போற்றித்துதி செய்தலேயாகும். தாய்மொழியில் போற்றிப் புகழ்வதே எளிது. இறைவன் உலகத் தலைவன். எல்லா உயிர்களுக்கும் தலைவன். எல்லாச் சமயங்களுக்கும் தலைவன். அவனுக்கு் எல்லா மொழிகளும் சொந்தம். எல்லா மொழிகளும் தெரியும். ஆனால் அவன் அருளைப்பெற வேண்டிய உயிர்களோ சிற்றறிவின. உயிர்களுக்குத் தெரிந்த மொழி இறைவனுக்குத் தெரியும். ஆனால், இறைவனுக்குத் தெரிந்த மொழிகள் உயிர்களுக்குத் தெரியாது. உயிர்கள், தனக்கும் இறைவனுக்கும் தெரிந்த ஒரு மொழியில் வழிபாடு செய்தால் பெரும்பயனைத் தரும்.

13. இறைவன் நம்முடைய தாய்மொழியாம் தமிழ் மீது காதலுடையவன்.

அ. தமிழ்ப்புலவனாக அமர்ந்து தமிழை ஆராய்ந்து கவிதையையும் செய்திருக்கிறான்.

ஆ. அவன் மட்டுமல்ல அன்னை பராசக்தியும், செந்தமிழ் முருகனும் தமிழ் ஆராய்ந்திருக்கின்றனர்.

இ. சைவ நாயன்மார்கள் பாடிய பாடல்களைக் கேட்க வேட்கை மீதூர்ந்து காசும் பிறவும் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

ஈ. சேக்கிழாருக்கு பெரிய புராணம் செய்ய அடி எடுத்துக்கொடுத்த போது "உலகெலாம்" என்ற தூய தமிழ்ச்சொல்லை எடுத்துக்கொடுத்தான்.

உ. மாணிக்கவாசகர் பாடிய திருவாசகத்தை தாமே தம் கைப்பட எழுதியிருக்கிறான்.

ஊ. உமாபதி சிவாச்சாரியாருக்கு கொடுத்த சீட்டும் தமிழிலேயாம்.

எ. ஆடுகின்ற அம்பலத்தரசு தென் தமிழும் அனுபவிக்கும் வேட்கையிலேயே தென் திசை நோக்கி ஆடுகின்றான். தென்திசை நோக்கி நகர்ந்து மிதிக்கின்றான்.

ஏ. அன்னைபராசக்தி கொடுத்த சிவஞானப்பாலை உண்டவேத நெறி தழைத்தோங்கப்பிறந்த குழந்தை திருஞானசம்பந்தர் "தோடுடைய செவியன்" என்று தமிழிலேயே பாடியது. அப்படியானால் அன்னை பராசக்தி கொடுத்த சிவஞானம் தமிழ் வழிப்பட்டதுதானே !

மேற்கண்ட சான்றுகளால், இறைவன் தமிழ் விரும்பினன் என்ற கருத்து உறுதியாகிறது. அப்படியானால் தமிழ் அருச்சனை செய்து போற்றினால் அவன் திருவுளம் மகிழ்வான் என்பதற்கும் ஐயமுண்டோ!

14. சேக்கிழார் சிவபெருமான் வாயிலாக "அருச்சனைப் பாட்டேயாகும்" என்று அருளிச்செய்த சொற்றொடர் அருச்சனை என்பது திருமுறைப்பாடல்களினால் செய்வதேயாம்.

15. திருமுறைகளை ஓதி அருச்சனை செய்கிற வழக்கு இருந்தமையினாலேயே "அருச்சனைப் பதிகம்" என்ற அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டில் "பந்துசேர்விரல்" எனத் தொடங்கும் திருஞானசம்பந்தர் பதிகமும்; ''வேற்றாகிவிண்ணாகி'' எனத்தொடங்கும் திருநாவுக்கரசர் திருத்தாண்டகமும், "கொன்று" எனத்தொடங்கும் சுந்தரர் தேவாரமும் அமைந்துள்ளன.

16. நம்முடைய சமயத்திற்கு பௌத்த சமண சமயங்களால் இடர் வந்துற்ற போது அவ்விடரிலிருந்தும் சைவத்தைக் காப்பாற்றித்தந்த ஞானப் பாடல்களாகிய திருமுறைகளை அருச்சனை செய்வதில் இழுக்கு என்ன? அப்படி செய்வதின் மூலம் நன்றியுடையவர்களாகவும் வாழ முடியுமே.

17. திருமுறைகள் இறைவனே தனது உரைகளாக உகந்து, ஏற்றுக்கொண்டவைகளேயாகும். அவைகளால் அருச்சனை செய்வது ஆண்டவனுக்கு மிகவும் உகந்தது.

18. திருமுறைகள் செந்தமிழ் மந்திரங்கள். அவைகளில் ஒவ்வொரு எழுத்தும் சொல்லும்கூட மந்திரங்கள். அவைகள் செயற்கரிய செய்கைகளைச் செய்தன. அத்தகு செயற்கரிய செயல்களைச் செய்த திருமுறைகளால் அருச்சனை செய்தால் எண்ணிய பயனை எய்த முடியும்.

வினாவும் விடையும் :-

1. தாய்மொழி வழிபாட்டுக் கொள்கையை மொழி விருப்பு வெறுப்பின்பாற் பட்ட கொள்கை, எனச் சிலர் கருதுகிறார்கள். தாய்மொழியில் வழிபாட்டுக்கொள்கை, மொழிவழி தோன்றியதல்ல. வழிபாடு நெஞ்சு கலந்ததாக இருந்து பூரணப் பயனைத்தர வேண்டும் என்ற வழிபாட்டு வழித்தோன்றிய கருத்தே. நமக்குத் தமிழில்தான் செய்ய வேண்டும் என்ற கொள்கை இல்லை. எம்மொழியிலும் வணங்கலாம். எல்லா மொழியாலும் தேவர்கள் இறைவனைத் துதித்ததாக திருஞான சம்பந்தர் தேவாரம் பேசுகிறது. ஆதலால் பல மொழிகளில் வழிபாடு செய்யலாம் என்று சொல்வதினால் மொழி வெறி உண்டாகாது. வடமொழியில்தான் வழிபடலாம் பிற மொழியில் கூடாதென்று சொல்லும்பொழுதே மொழிவெறி எனக்கருத முடிகிறது.

2. இப்படி மொழிவழிப்பட்ட எண்ணங்களினால் மக்களிடையே பிரிவினை சக்தி வளர்ந்து பிளவுகள் ஏற்படும் என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். அதுவும் உண்மையல்ல. தன்மொழி மீது விருப்பும் பிறமொழியின் மீது வெறுப்பும்காட்டும் பொழுதே பிரிவினை தோன்றும், பிளவுகளும் உருவாகும். அவரவர் தாய்மொழியில் அவரவர் விரும்புகிற வண்ணம் அருச்சனை செய்யலாம் என்று சொல்வதினால் பிரிவினையும் பிளவும் தோன்றுகிறதில்லை. இந்தியப் பேரரசு நாட்டின் ஆட்சிக்கென்று ஒரு பொது மொழியைத் தேர்ந்தெடுத்தாலும், அந்தந்த மாநிலங்களின் தேசீய மொழிகளை அந்த மாநிலங்களின் ஆட்சி மொழியாக ஆக்கியதின் மூலம் இந்தியாவின் ஒற்றுமையை உருவாக்க நினைக்கிறது. அது போலவே, வழிபாட்டுத் துறையில், பரவலாக

சமஸ்கிருதமும், பிராந்திய எல்லையில் விரும்பியவர்களுக்கு தாய்மொழியும் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்வதினால் தேசீய ஒற்றுமை பாதிக்கக் கூடியதில்லை.

3. திருக்கோயில் நடைமுறைகள் சிவாக மங்களின் வழி நடைபெறுகின்றன. அதற்கு மாறாக, தமிழில் செய்யக்கூடாது என்று சிலர் சொல்லுவர். அதுவும் உண்மை அல்ல. இன்று அருச்சனைக்குப் பயன்படுகிற 'அஷ்டோத்திர' 'சகஸ்ர நாமங்கள்' சிவாகமங்களுக்கு உரியனவல்ல. மிகப்பிற்காலத்தில் வடமொழிப் புராணங்களிலிருந்து புகழ்மொழிச் சொற்றொடர்களாகத் தொகுக்கப்பெற்று அருச்சனைக்கு உரிமையாக்கப் பட்டவேயாம். ஆதலால் இன்றைய அருச்சனை முறையும் சிவாகமங்களுக்கு உடன்பாடில்லாதனவேயாம். எப்படி வடமொழி சொற்றொடர்பை அருச்சனைக்கு உபயோகப்படுத்திக் கொண்டோமோ, அப்படி திருமுறைப் பாடல்களையும் அப்பாடல்களிலிருந்து தொகுக்கப்பெற்ற சொற்றொடர்களைக்கொண்டு அருச்சனை செய்வது ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதேயாகும்.

4. ஓம், ஹாம், ஹிறீம், வௌ ஷட் ஆகிய மந்திரங்கள் வடமொழியைச் சார்ந்தனவென்று சிலர் சொல்லுகின்றனர். அதுவும் நிறைவான கருத்தல்ல. ஓம் என்பது தமிழ் மந்திரமே என்பது பல பேரறிஞர்களின் முடிவு. ஹாம் ஹிறீம், ஹௌம், போன்றது எம்மொழியையும் சார்ந்த மந்திரங்கள் அல்ல. மொழிகடந்த ஒலிக்குறிப்புகளேயாம்.

5. திருவைந்தெழுத்து வடமொழி என்று சிலர் சொல்லுவர். அதுவும் நிறைவான கருத்தல்ல. திருவைந்தெழுத்து தமிழ்மந்திரமே என்று சைவசித்தாந்த சண்டமாருதம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தர நாயகம், மறைமலையடிகள் ஆகியோர் தெளிவாக வரையறுத்துள்ளார்கள். எனினும், ஒரே மந்திரத்தை இருமொழியினர் தம்தம் மந்திரமென்று சொல்லிக்கொள்வதில் நன்மையே தவிர இழப்பொன்றும்மில்லை. திருவைந்தெழுத்து எம்மொழி மந்திரமாயினும் ஆகுக.

6. வழக்கத்தில் இருக்கின்ற முறையை மாற்றக்கூடாது என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். காலத்திற்குக்காலம் உண்மை மாறுவதில்லை. ஆனாலும், நடைமுறைகளும் பழக்க வழக்கங்களும் மாறி வருவதை அறிஞர்கள் உணர்வர். தாயுமானாரும் "காலமொடு தேசவர்த்தமான மாகி கலந்து நின்ற கருணைவாழி" என்றார். இறைவன் யுகத்திற்கு யுகம் வெவ்வேறு பெயர்களும் வடிவங்களும் கோலங்களும் ஏற்று அருள் வழங்கி இருக்கிறார் என்பது வரலாறு. அப்படியானால் நடைமுறையை மாற்றக்கூடாது என்பது பூரண விவாதமாகமாட்டாது. தொடக்க காலத்திலிருந்து இன்றிருக்கும் நிலையிலேயே வழிபாடு நடந்து வந்ததுவென்று சொல்ல முடியாது. மிக அண்ன்மைக்காலம் வரையில், எல்லோரும் மூர்த்தியைத் தீண்டி, திருமுழுக்கு செய்து, மலர்தூவி வழிபாடு செய்கின்ற முறை இருந்திருக்கிறது என்பதை திருமுறைகளின் மூலமும், புராணங்களின் மூலமும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. பின்னர் வழிபாட்டு முறையில் ஒழுங்கு உண்டாக்குவதற்காகவே, இப்பொழுதுள்ள நடைமுறைகள் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன.

தமிழ் வழிபாட்டுமுறை மிகத்தொண்மையானது என்பது நமது கருத்து. நாம் அதை புதியதாக கருதவில்லை. அப்படியே ப,தியதாக வைத்துக்கொண்டாலும், நாம் இருக்கிற முறையை

மாற்றச்சொல்லவில்லை. இருக்கும் முறையோடு தமிழிலும் அருச்சனை செய்கின்ற முறையை இணைப்பாகச் சேர்த்துக் கொள்ளவே சொல்லுகிறோம்.

7. இன்று திருக்கோவில்களில், திருமுறைகளுக்குரிய இடம் கொடுக்கப் பெற்றிருப்பதாக சிலர் சொல்லுகிறார்கள். திருமுறைகளுக்கு உரிய இடம் இருக்கிறதா என்ற கேள்வி அல்ல இங்கு. தமிழில் வழிபாடு செய்யவேண்டும் என்ற கோரிக்கை திருமுறைகளுக்கு உரிய இடத்தை வாங்குவதற்கென்று எழுந்ததல்ல. வழிபாடும் அருச்சனையும், உரிய பயனைத்தர தாய்மொழியில் வேண்டும் என்பதே. இதை நோக்க இவ்விவாதம் பயனில்லாமல் போகின்றது. மேலும் திருமுறைகளுக்கு எத்தகைய இடம் கொடுக்கப்பெற்றிருப்பதென்பதையும் ஆராய்ச்சி செய்வோம். உள் வீட்டில் ஒருவரை இருத்தி உணவிட்டு, அதே நேரத்தில் இன்னொருவரை வீட்டு வெளியே நிறுத்தி உணவிட்டால், வெளியிலிருந்து உணவு பரிமாறப்பட்ட ஒருவன் தன்மானம் உடையவனாக இருந்தால் உணவுதான் கிடைத்திருக்கிறதே என்று அமைதிகொள்வானா? அல்லது அமைதிகொள்ளத்தான் முடியுமா? இறைவன் எங்கே? எங்கே? என்ற தேடி அலைந்த-அலைந்துகொண்டிருக்கின்ற சமஸ்கிருதம் இறைவனுக்கு அண்மையில் பூசனை மொழியாக இருக்க, இறைவன் இப்படியன், இன்நிறத்தன், இவ்வண்ணத்தன் என்று கண்டு எழுதி காட்டித்தந்த தெய்வத்தமிழ் வெளியிலும் அதுவும் ஒரு உபசாரப்பொருளாக இருப்பதை திருமுறைகளுக்கு உரிய இடம் என்று கருதமுடியுமா?

8. சமஸ்கிருதத்தில் இருப்பவைகளை மொழிபெயர்ந்து அர்ச்சனை செய்வதனால் சுவைக்காது என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். நாம் சமஸ்கிருதத்திருள்ள அருச்சனைகளை மொழிபெயர்த்து அருச்சனை செய்யவேண்டும் என்ற நோக்குடையோமில்லை. இயல்பிலேயே, திருவருள் நலம்பெற்ற ஞானப்பாடல்களாக இருக்கும் திருமுறைகளைக் கொண்டும், அவைகளிலிருந்து தொகுக்கப்பெற்ற அருச்சனைக்கொத்துகளைக் கொண்டும் அருச்சனை செய்ய வேண்டும் என்பதே நமது கொள்கை. ஆதலால் மொழிபெயர்ப்பு சிக்கல் எழ இல்லை.

செய்முறை

தமிழகத்திருக்கோவில்களில் விரும்புகின்றவர்களுக்கு திருப்பதிக அருச்சனையும், தமிழில் அருச்சனை செய்துதரப்பெறும் என்ற அறிவிப்பு தரவேண்டும்.

திருப்பதிக அருச்சனை

அ. சைவ பன்னிரு திருமுறைகளில், எந்த ஒரு பதிகத்தையாவது அல்லது பகுதியையாவது அப்படியே ஓதி அருச்சனை செய்வது திருப்பதிக அருச்சனையாகும்.

ஆ. திருமுறைப்பாடலடகளிலிருந்து தொகுக்கப்பெற்ற சொற்றொடர்களை வைத்து நூற்றெட்டு, ஆயிரத்தெட்டு என்று தொகுக்கப்பெற்ற அருச்சனைக்கொத்துக்களைக் கொண்டு செய்வது தமிழ் அருச்சனையாகும்.

குறிப்பு :-

கடையம் க.சு.தெ. அருணந்தி சிவாச்சாரியார் அவர்கள் 1946ல் தொகுத்து வெளியிடடுள்ள திருநெறி அருச்சனைக்கொத்தையும், திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம் கழகப்புலவர் ப. இராமநாதபிள்ளையைக்கொண்டு வெளியிட்டுள்ள "மலர் பாட்டு வரிசை" நூலையும் பயன் படுத்தலாம்.

இ. அருச்சனைப்பதிகத்தை அல்லது அருச்சனைக்குரிய மொழிகளை அருச்சகரே பயின்று ஓதி செய்வது வரவேற்கத்தக்கது. அதற்குரிய காலம் வரும்வரை எப்படி சமஸ்கிருத அருச்சனையை அத்யானபட்டர் சொல்ல அருச்சகர் அருச்சிக்கிறாறோ, அதுபோல, திருமுறை ஆசிரியர் ஓத, அருச்சகர் அருச்சிக்கலாம்.

தமிழ் அருச்சனைக் குறித்து
தமிழ்நாட்டில் வினோபாஜி கூறியது :-

"தமிழில் வழிபாடு நிகழ்தல் மிகவும் இன்றியமையாததாகும். அதனால் மக்களிடத்து வழிபாட்டுணர்ச்சி பெருகுவதுடன் மக்களுக்கு வழிபாட்டில் உள்ளம் கலக்கும்.

ஆன்ம வளர்ச்சிக்கு அவரவரது தாய்மொழி ஒன்றே போதுமானது. ஆன்ம ஞானம் சில குறிப்பிட்ட மொழிகளில் மட்டுமே பூட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற மூட நம்பிக்கையை ஒழித்து விடுங்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்."

- தமிழ் நாட்டில் வினோபாஜி கூறியது.

‘‘தில்லை மூவாயிரவர் நடராசப் பெருமானுக்குத்திருவிழாக்கொண்டாடுகின்றனர். கொடி ஏற்றி சமஸ்கிருத மந்திரத்தைக் கொண்டு முயற்சி செய்த பொழுது கொடி ஏறவில்லை. தவத்தில் சிறந்த உமாபதிசிவம் தமிழில் கொடிக் கவி பாடக் கொடி தானே ஏறியது என்ற வரலாறு தமிழுக்கு மந்திர ஆற்றல் உண்டு என்பதற்குச் சான்றாகும்.

காஞ்சிப்புராணத்தில் அகத்தியர் காஞ்சியில் தமிழ் மந்திரங்களைக் கொண்டு பூசித்ததாகக் கூறியுள்ள பாடல் தமிழில் மந்திரங்கள் உண்டு என்பதற்கும் அந்த மந்திரங்களைக் கொண்டு திருக்கோயில்களில் அருச்சனை செய்தனர் என்பதற்கும் தக்க சான்றாகும்.’’ - தவத்திரு. பொன்னம்பல அடிகளார்.